

но за лице се намръщилъ и рекълъ:

— Слушай, момче, заслужавашъ голѣмо наказание. Ще ти простя, само ако ми отговоришъ на единъ мжченъ въпросъ, на който никой отъ мждрецитѣ ми не можа да отговори. Сега, като донесатъ хлѣбаритѣ питки за дъщеря ми, какъ да разберемъ, коя питка е най-сладката?

Помислилъ, помислилъ Кънчо, позасмѣлъ се, па рекълъ:

— Царю честити, отъ гроздето на нашата лозница най-сладкото е това, което врабцитѣ се хвърлятъ да кълватъ. И отъ питкитѣ най-сладка ще бжде тая, отъ която твоята дъщеря сама посегне да вземе и си хапне.

— Върно! — извикалъ царьтъ — Прощавамъ ти! Хайде, хлѣбари, редете се и си донасяйте питкитѣ.

Наредила се цѣла върволица хлѣбари. Всѣки носи най-сладката си питка. Минали всички край царската дъщеря, но тя къмъ никоя питка не посегнала.

— Бре каква е тая работа! — чудѣли се всички.

Останалъ най-накрая нашъ Кънчо съ изгорѣлата си питка.

— И твоята нѣма да я погледне, — завикали всички.

Но Кънчо, преди да покаже питката си на царската дъщеря, рекълъ:

— Врабцитѣ, царю честити, преди да почнатъ да кълватъ по цѣлъ день чакатъ, докато дѣдо иде да спи и азъ се махна отъ лозницитѣ, и тогава отиватъ да кълвятъ. И мойта питка ще ви я покажа, само следъ като цѣлъ день ти, твоитѣ хора и царската дъщеря

стоите въ тая стая, безъ да мърдате отъ мѣстата си.

Нѣмало що, съгласилъ се царьтъ. Цѣлъ день той, цередворцитѣ и дъщеря му стояли въ залата безъ да мръднатъ.